

MICHAEL
CONNELLY
VÝSTRAHA

TOP
Krimi

VÝSTRAHA

Michael Connelly

VÝSTRAHA

Z angličtiny přeložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2020 Hieronymus Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2020
Translation © Patrick Frank 2020

ISBN 978-80-556-4589-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Detektívovi Timovi Marciovi za všetko,
čo urobil pre Mesto anjelov*

Koho neodpuďuje a zároveň nepřitahuje
diabolský čin?

David Goldman,
Naše gény, naše rozhodnutia

Prológ

To auto sa jej veľmi páčilo. V elektrickom sa ešte nikdy neviezla. Nebolo v ňom počuť nič okrem vetra na temných uliciach

„Také tiché,“ nadhodila.

Len dve slová, a aj tie sa jej podarilo skomoliť. Tretí kokteil jej musel spraviť niečo s jazykom.

„Vie sa k človeku dostať bez toho, aby si ho všimol, to sa nedá poprieť,“ vyhlásil šofér.

S úsmevom sa na ňu pozrel. Napadlo jej, že ju možno len kontroluje, lebo sa jej pletie jazyk.

Potom prikývol a obrátil pozornosť naspäť na cestu.

„Sme tu,“ vyhlásil. „Kde sa tu dá parkovať?“

„Môžeš zastať za mojím autom,“ odvetila. „Mám v garáži dve státia, ale sú jedno za druhým. Totem alebo tak nejako sa to volá.“

„Tandem?“

„Áno, to je ono. Tandem.“

Rozosmiala sa nad svojím prerieknutím. Smiech sa z nej rinul a ona ho nevedela zastaviť. Zase tie kokteily – a marihuanové kvapky z lekárne, ktoré si dala, kým sa vybrala Uberom do večerného mesta.

Muž spustil okno a do príjemného interiéru vtrhol chladný nočný vzduch.

„Pamätáš si kombináciu?“ spýtal sa jej.

Tina sa vzpriamila, aby lepšie videla, kde sú. Už stáli pred bránou do garáží jej bytovky. Nesesedelo jej to. Nespomínala si, že by mu vravela, kde býva.

„Vieš kombináciu?“ opýtal sa znova.

Na stene v dosahu vodiča bol ovládací panel. Uvedomila si, že si pamätá kombináciu na odomknutie brány, nie však meno chlapa, ktorého si berie domov.

„Štyri-šesť-osem-dva-päť.“

Natukal čísla do panela a ona sa snažila znova nerozoznať. Niektorí chlapi neznášajú, keď sa večne chichoce.

Vošli do garáží a Tina ukázala na voľné miesto za jej Mini. Onedlho už boli vo výťahu, kde na prvý raz trafila správne tlačidlo, no hneď nato sa musela oprieť o svojho spoločníka, aby nespadla. Chytil ju okolo pásu.

„Máš nejakú prezývku?“ vyzvedala.

„Ako to myslíš?“ spýtal sa jej.

„Ako ti hovoria ľudia? Veď vieš, zo randy.“

Iba pokrútil hlavou.

„Asi len menom,“ vyhlásil.

Tak nič. Kašľať na to. Meno z neho vytiahne neskôr, aj keď je pravda taká, že ho asi nebude potrebovať. Viac ho už nebude chcieť – ako takmer každého, s ktorým to doteraz skúšala.

Na druhom poschodí sa výťah otvoril a vystúpili na chodbu. Jej dvere boli tretie skraja.

Sex s ním nebol zlý, no ani nijako výnimočný. Od ostatných sa lišil azda len tým, že sa nebránil, keď trvala na kondóme. Dokonca si priniesol vlastný, čo ho povyšovalo nad zvyšok jej známostí, no aj tak sa jej zdalo, že s ním nestrávi viac ako jednu noc. Potom sa musí znova pustiť do pátrania po tom čomsi, čo sa nedá opísať, no mohlo by vyplniť prázdnotu v jej vnútri.

Keď spláchol prezervatív, tajne dúfala, že si nájde nejakú výhovorku – ráno nastupuje do práce alebo ho doma čaká žena –, on sa však vrátil do postele a začal sa k nej túliť. Pri tlačil sa k nej a obrátil ju k sebe chrbtom. Mal oholenú hrud', teraz však cítila, ako mu na nej vyráža pichľavé strnisko.

„Vieš...“

Ďalej sa nedostala. Prudko sa zvrtol aj s ňou, takže sa ocitla hore na jeho tele. Hrud' mal ako šmirgel'. Položil jej zozadu ruku na hrud' a zohol ju v lakti. Hneď nato jej druhou zatlačil na krk, aby ho dostal do lakťovej jamky. Napol svaly a dokonale jej prerušil prívod kyslíka. Nemohla kričať o pomoc. Nemala ako. Chcela sa brániť, nohy však

mala zamotané v perine a on bol prisilný. Zvieral jej krk ako vo zveráku.

Začala ju zaplavovať temnota. Muž zdvihol hlavu z postele, aby jej mohol šepkať do ucha.

„Hovoria mi Strakoš,“ zasipel.

JACK

1

Článok som nazval Kráľ podvodníkov. Aspoň teda tak znel môj titulok. Napísal som ho, aj keď som si bol takmer istý, že sa zmení, pretože odovzdaním článku aj s titulkom prekračujem svoje právomoci. O titulku a perexe rozhoduje vždy editor. Priam som počul, ako ma Myron Levine karhá: „Vari ti editor prepisuje leitmotív alebo volá svedkom, aby im položil doplňujúce otázky? Nič také! Drží sa svojej roboty. Aj ty by si sa mal.“

Keďže ten editor je práve Myron, ťažko by sa mi voči tomu niečo namietalo. Aj tak som však poslal článok s titulkom, lebo som bol presvedčený, že je dokonalý. Išlo v ňom o temné podsvetie vymáhania dlhov – o 600 miliónov dolárov, ktoré sa rok čo rok vymáhajú podvodom – a vo Výstrahe sme mali jasné pravidlo, že každý podvod musí mať ľudskú tvár, či už podvodníka alebo jeho obeť. Kráľ podvodníkov Arthur Hathaway patril k absolútnej špičke svojho odboru. Mal šesťdesiatdva rokov a skúsenosti zo všetkých podvodov, aké si v Los Angeles viete predstaviť – od predaja falošných tehličiek zlata po vytváranie falošných webstránok na pomoc pri katastrofách. Momentálne presviedčal ľudí, že mu dlhujú peniaze, a nútil ich zaplatiť. Bol v tom taký dobrý, že mu mladší podvodníci platili za lekcie, ktoré dával vždy v pondelok a stredu v bývalom hereckom štúdiu vo Van Nuys. Pre mňa tým nastal čas, aby som ho odhalil pred verejnosťou a spolu s ním poukázal na celé odvetvie, ktoré okráda ľudí o milióny dolárov ročne. Jeho obeťami sú najrôznejší ľudia od babičiek s minimálnou hotovosťou na účte po mladých profesionálov zaťažených bremenom študentských pôžičiek. Jeden po druhom sa chytali na jeho podfuk a posielali Arthurovi Hathawayovi peniaze, ktoré

mu v skutočnosti nikdy nedlhovali. Teraz vyučoval jedenásť adeptov na podvodníkov a jedného novinára v utajení, pekne po 50 dolárov za lekciu. Dalo by sa povedať, že tá jeho podvodnícka škola je vlastne jeho najväčší podvod. Arthur bol skutočný kráľ psychopata a ako taký ani netušil, čo je pocit viny. Do článku som zaradil aj príbehy obetí, ktorým vyraboval bankové účty a zničil život.

Myronovi sa podarilo zaradiť môj materiál do spoločného projektu s *Los Angeles Times*, takže sme mali istotu, že sa o ňom dozvie polícia. Kráľovstvo Arthura Hathawaya sa onedlho zosype a jeho rytieri okrúhleho stola skončia vo väzbe spolu s ním.

Ešte som si článok naposledy prečítal a poslal som ho Myronovi. Kópia šla advokátovi Williamovi Marchandovi, ktorý *pro bono* kontroluje všetky materiály Výstrahy. Na stránku sa mohli dostať len dokonale nepriestrelné veci. Výstraha mala len päť zamestnancov, ak rátame aj reportérku z Washingtonu, ktorá pracovala z domu. Stačil by jediný zlý článok, ktorý by viedol k prehratému súdu alebo mimosúdneho vyrovnaniu, a bolo by po nás. Zo mňa by sa potom stalo to, čím som už dvakrát v živote bol: novinár bez práce.

Vstal som z pracovného boxu a chcel som Myronovi povedať, že mám článok konečne hotový, on však práve telefonoval. Z jeho boxu sa ozývali klasické frázy na získanie financovania. Výstraha je internetová stránka bez systému predplatiteľov. Pod každým článkom je tlačidlo na finančnú podporu, ktoré sme niekedy dávali pre istotu aj nad titulok, Myron však stále hľadal investora, ktorý by z chudákov urobil boháčov – aspoň na nejaký čas.

„To, čo robíme, v skutočnosti nevykonáva nijaká iná organizácia. Sme strážnymi psami žurnalistiky na ochranu spotrebiteľov,“ vrazil perspektívnemu sponzorovi. „Ak sa pozriete na našu stránku, v archíve nájdete množstvo článkov o podvodoch veľkých korporácií vrátane automobiliek, farmafiriem, telefonických operátorov a tabakových spoločností. Keď si k tomu vezmete novú vládnu filozofiu deregulácie a znižovania všetkého dohľadu, už neostane nik, kto by chránil záujmy obyčajných ľudí. Pozrite sa, ja chápem, že máte aj iné možnosti, ktoré vám za rovnakú cenu dajú možno aj viac. Dvadsať dolárov mesačne pomôže nasýtiť a oša-

tiť dieťa z Apalačských vrchov. To chápem. Budete sa pri tom cítiť dobre. Ak však podporíte Výstrahu, v skutočnosti podporujete celý tím reportérov, ktorí tvrdo pracujú na...”

Tieto a podobné slová som počúval každý deň niekoľko ráz. Chodil som aj na nedeľné salóny, kde Myron a členovia správnej rady presviedčali potenciálnych sponzorov. Postával som medzi nimi a debatoval o veciach, na ktorých pracujem. Na týchto stretnutiach som mal trocha výhodu v tom, že som sa mohol prezentovať ako autor dvoch bestsellerov, no radšej som už nespomínal, že vyše desať rokov mi nič nové nevyšlo. Vedel som, že ich musíme presviedčať, ak chcem výplatu – ktorá sotva pokryje životné náklady v Los Angeles –, no za štyri roky vo Výstrahu som to už počul toľkokrát, že by som to vedel odrecitovať hoci aj v spánku – odzadu.

Myron prestal hovoriť, a kým rozprával potenciálny sponzor, vypol na telefóne mikrofón.

„Máš to?“ spýtal sa ma.

„Práve som to poslal,“ odvetil som. „Aj Billovi.“

„Dobre. Večer si to prečítam, a ak budem niečo mať, porozprávame sa o tom zajtra.“

„Je to komplet pripravené. Dokonca som vymyslel aj perfektný titulok. Už chýba len perex.“

„To by si ne...”

Nedopovedal, lebo musel bleskovo zapnúť mikrofón a odpovedať na otázku. Zasalutoval som mu a vykročil som k východu. Cestou som sa ešte pristavil pri boxe Emily Atwaterovej a rozlúčil sa aj s ňou. Okrem nej tam už nik nebol.

„Maj sa!“ odvetila s osviežujúcim britským prízvukom.

Redakciu sme mali v typickom dvojpodlažnom nákupnom stredisku v Studio City. Na prízemí sídlili obchody a reštaurácie a aj na poschodí boli firmy, do ktorých chodia zákazníci, napríklad agentúra na poisťovanie áut, manikúra, pedikúra, joga, akupunktúra... a my. Výstraha nemala zákazníkov z ulice, no táto kancelária bola mimoriadne lacná, lebo sídlila rovno nad obchodom s marihuanou a cirkulácia vzduchu v budove bola taká, že tam večne páchol ich čerstvý tovar. Myron si dohodol prenájom s extrémnou zľavou.

Stredisko malo tvar veľkého L a podzemný parkovacie dom s piatimi miestami pre zamestnancov Výstrahy. To bola

jedna z jeho silných stránok. Parkovať v meste je vždy problém a možnosť odstaviť auto v podzemnej garáži pre mňa predstavovala obrovskú výhodu, lebo v slnečnej Kalifornii len veľmi nerád vyťahujem na svojom Wrangleri strechu.

Kúpil som si ho za zálohu na moju poslednú knihu a počet najazdených kilometrov mi slúžil ako pripomienka, koľko času uplynulo, odkedy som si kupoval nové autá a viezol sa na vlnu bestsellerov. Aj teraz som sa na ne pri štartovaní pozrel. Od cesty, po ktorej som sa kedysi tak pohodlne vozil, ma teraz delilo 260 990 kilometrov.

2

Býval som na Woodman Avenue v Sherman Oaks neďaleko diaľnice 101. Bola to štýlová bytovka z osemdesiatych rokov s dvadsiatimi štyrmi jednotkami okolo átria so spoločným bazénom a miestom na grilovanie. Mala aj vlastnú podzemnú garáž.

Väčšina bytoviek na Woodman Avenue mala mená ako Capri či Oak Crest, moja však ostala bez názvu. Nasťahoval som sa do nej pred pol druhu rokom, keď som musel predať byt, čo som si kúpil za posledný knižný honorár. Tantiémy z roka na rok klesali a ja som sa snažil preorientovať na príjmy z Výstrahy. Nebolo to ľahké.

Ako som čakal, kým sa otvorí brána na vjazde do garáže, všimol som si dvoch mužov v oblekoch. Stáli pred bránou so zvončkami. Jeden bol asi päťdesiatpäťročný beloch, druhý o niekoľko desaťročí mladší Ázijec. Poryv vetra mu roztvoril sako a pod ním sa zaleskol policajný preukaz.

Odviezol som sa do garáže, po očku som však kontroloval dianie v spätnom zrkadle. Obaja vošli po rampe za mnou. Zaparkoval som na svojom mieste a vypol motor. Kým som si zobral ruksak a vystúpil z auta, už ma za ním obaja čakali.

„Jack McEvoy?“

Meno si pamätal dobre, nepodarilo sa mu ho však správne vysloviť. V jeho podaní som vyzeral ako „Mick Evoy“.

„Áno, McEvoy,“ opravil som ho. „Mack, nie Mick. Čo sa deje?“

„Som detektív Mattson z LAPD,“ predstavil sa mi starší z mužov. „Toto je môj partner detektív Sakai. Máme na vás niekoľko otázok.“